

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 94. Et iterum abiens orauit eundem sermonem dicens. v. 39.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

minum quam ipse promptus est, qui erat spiritus oris ipsorum Apostolorum, ad illos impellendos parum vel nihil proficeret, & hic semetipsum consolatum esse quas diceret sibi: Feci quod debui & quoad humanam naturam potui, spiritum egi, illi carnem: ille erat promptus, hi infirmi & hoc modo posteriore dictum, hic accipio & Dominum meum Iesum Christum humiliter adoro, ille enim est spiritus, qui viuificat, caro autem mea caro corrupta non prodest quicquam, si ab illo spiritu separetur, mortua est, cadauer est; at carnem Christi non prodesse, infirmam esse illam deificatam, blasphemiam grauiissima est, illorum qui dicunt se esse Reformatores, & sunt Deformatores gratiæ Dei & Christi eius.

GRatias tibi ago Domine Iesu, qui me in Ecclesia Catholica constituisti in qua docetur, carnem nostram peccatis subditam, non prodesse quicquam esse infirmam, carnem autem suam esse viuificantem, dantem mundo vitam, excitare à mortuis &c. & esse spiritum oris nostri, quem in sacrosancta Eucharistia accipimus, & intra nos demittimus, vt verum fiat in nobis: qui manducat me & ipse viuet propter me.

§. 94. *Et iterum abiens orauit eundem sermonem dicens. v. 39.*

Quem sermonem? nisi uti antea, vt nempe fieret voluntas Patris: duo enim amores uti dictum est, in Christi corde inter se inuicem pugnabant: amor sensus naturæ, ac vitæ propriæ morti detrectans; & amor charitatis & gloriæ Dei & salutis nostræ morti sponte & auide amplectens: & ideo alter repugnabat alteri, quia in opposita bona & incompatibilia ferebantur: omnia tamen ad doctrinam nostram, non esse malum sentire quæ sunt hominis & affectus humanos pati, pauere & cadere, mortem horrere, irasci &c. modo eos moderamur & rationi atque imprimis Dei voluntati accomodemus: ipsum etiam rogemus vt affectus nostros dirigat &c. vti hic Christus ipse, qui suam fregit voluntatem seu potius velleitatem, & appetitum sensituum, patrisque voluntati subdere trina oratione sategit, & ita vt, velut æger potionem amaram à qua natura humana, non sine reluctance sensus, ratio efficax sibi propinaret, & sumeret, quia cælestis medicus sic præceperat, & salus corporis eius, quod est Ecclesia, postulabat, & hanc ob causam vocat hic passionem suam (Calicem) quod instar amaræ potionis esset, tamen valde salutaris. Itaque si quis graue damnum patitur in bonis animæ, corporis, fortunæ & propterea tristatur & commouetur, vel quod tale perdere timeret, aut cum perdidit alte sentit, non idcirco peccat: dummodo interim adlaboret, vt passionem illam vincat, & conformet rationi ac Dei voluntati: Si quis in virtutum proposito ac progressu. sentiat

reluctantem carnem & retro & alio spectantem, ne propterea turbetur, sed studeat se conformare Deo, superare passiones, aqua motum vnum naturalem habet nempe deorsum vergere & præter hunc alium calitatem impressum, qui dicitur Fluxus & Refluxus maris; item præternaturalem, quando, ne vacuum detur in antlia ascendit, & hic omnino naturali præualet: ita appetitus sensitivus in homine non solum naturali motu ferri debet, sed & calitatis impresso & præternaturali, ne ipsa aqua inanimata sit stupidior.

O Deus, non est parua res appetitum suum frænare, & ad aliter se mouendum, quam natura illi suggerit, flectere ratione, & gratia, & boni communis causa, & tamen ita sapere fieri debet, quid igitur faciam velle mihi adiacer, tua gratia, sed perficere sine tua singulari gratia non inuenio, obsecro ergo te, vt per tui appetitus naturalis victoriam, dones mihi vincendum ipsam gratiam.

§. 95. *Et reuersus denuo inuenit eos dormientes. v. 40.*

Postquam secundo orauerat, secundo etiam visitat suos discipulos, quod forte solatium ab eis iuxta humanam naturam percipere posset, in terris qui nullum à patre caelesti acceperat, quo appetitus sensitivus acquiesceret: legimus 2. Reg. 2. Dauidem pronum in terram oralle summo maerore affectum. *Deprecatus est Dauid Dominum pro parvulo & ingressus hortum percussit super terram: venerunt autem seniores domus eius cogentes eum vt surgeret: hic Christus ingressus hortum procidens in terram orat, non pro filio matris scilicet Angelo, sed pro parvulo & minori nempe homine: verum seniores domus eius, non, vt ad Dauidem consolandum sui olim venerant, ita ad Christum accesserunt, quin potius ab eo separati & somno correpti non vigilant, omnes dormiunt, & Dominum regem desolatam reliquunt: dormiunt ex absorbente spiritum eorum melancholia, ex his quæ illis prædixerat ipse Christus in fine cænæ & accedente nocturno frigore, atque etiam extraordinaria tentatione, dormiunt ex circumstantia temporis, quo solent homines grauari somno potius quam in die: sed quo dolore tacitus fuerit pius Dominus, videns se quasi solum in orto, in tempesta nocte, superuenientibus hostibus, & solum se vigilem contra tot armatos, quis explicare poterit! patet quod præ maerore, & angustia humanitas loquendo non potuisset loqui, & ideo forte altera vice tacitus ad orationem redijt.*

Viden? quomodo pius Iesus etiam sic grauiter afflictus non intermit-
tat reuiscere suos, vt si quid forte eis desit, siue in corpore siue in anima
eis auxilio & consilio esse possit in omni tribulatione eorum, tanquam fr-
delis